

blz.

1. Woord van de Redactie	2
2. Onze soldaten schrijven	3
3. Kunsttentoonstelling - KULTUURKRING	5
4. Ons maandelijks portret : JAN VAN HOVE	6
5. Help ! De dokter verzuipt...	10
6. 1+1=1 Schoolse wijsheid of onze scholen smelten samen	11
7. Kennismaking met : OMER CRAB	15
8. Schuin bekeken	18
9. Verenigingsleven :	
- Volkskunstgroep Annemarieke	19
- 't Schuur	20
- Ge-Je	21
- In Dulci Jubilo	22
10. Wie is Loesje ?	24
11. Sportvaria :	
- Volleybal	27
- Aflosmarathon	29
- Voetbal	30
- Auto Rodeo Cross	31
- Wielrennen	33
12. Dagklapper	34
13. Denksport	40

.....

De gepubliceerde artikelen verschijnen onder de uitsluitende
 verantwoordelijkheid van de inzenders.

Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de
 steller is bekend.

Alle rechten inzake reproductie en vertaling zijn voorbehouden.

.....

WOORD van de Redactie

Die beweren dat er in Breendonk nooit iets gebeurt, zullen deze maand niet weinig verveeld geweest zijn.

Op 1 september was immers de samensmelting van de Breendonkse scholen een feit. Deze gebeurtenis was van een zodanig belang dat wij het nuttig geacht hebben aan het wordingsproces van deze samensmelting een extra bijdrage te wijden.

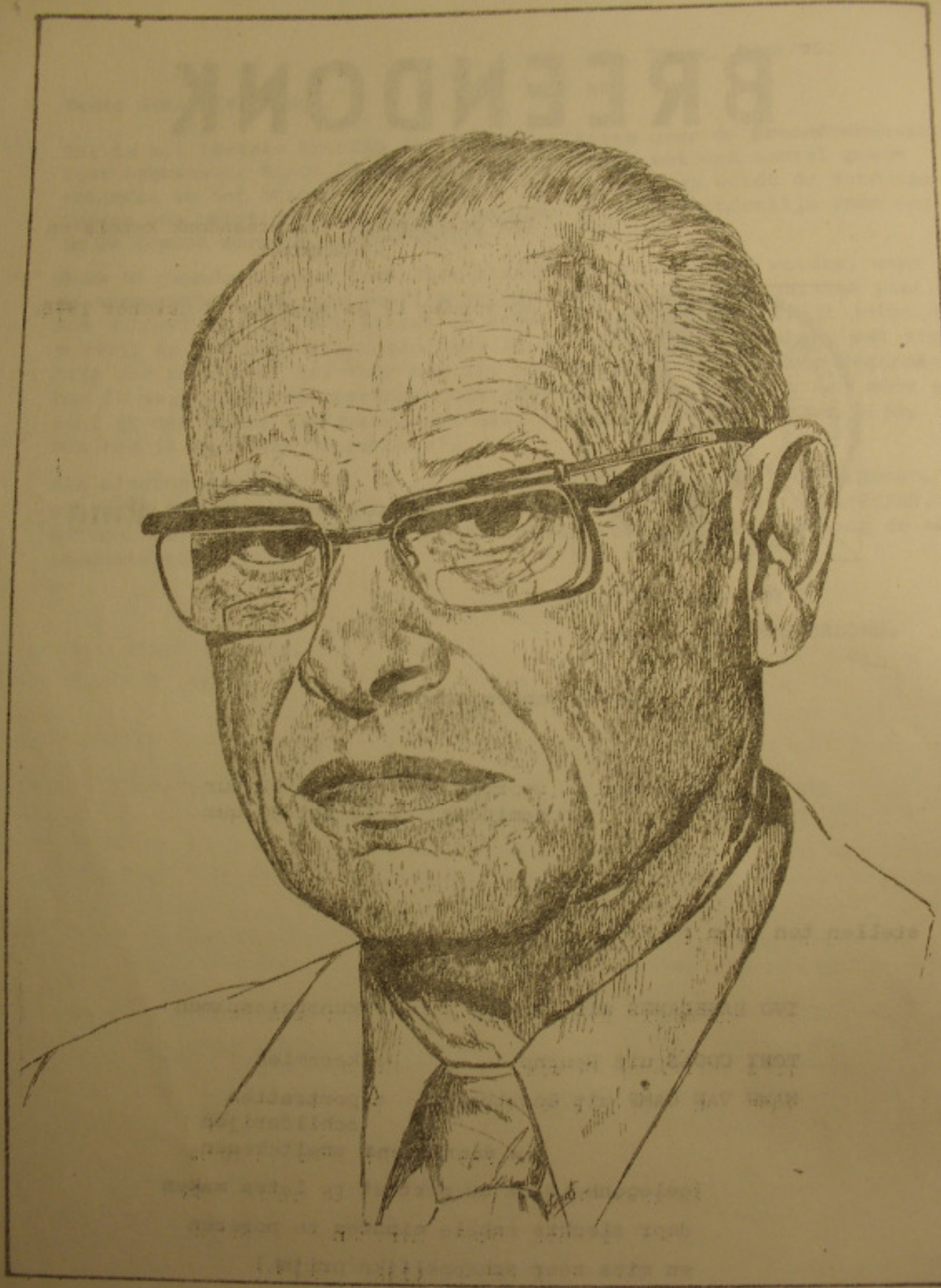
Een ander, niet minder belangrijk evenement was de diakenwijding van de sympathieke François De Jonghe. Niet minder dan de kardinaal-aartsbisschop was hiervoor naar Breendonk gekomen. De aanwezigen, die niet allen plaats konden vinden in onze nochtans ruime kerk, woonden de stijlvolle, zeer serene wijdingsplechtigheid intens mee en applaudisseerden langdurig nadat François zijn geloften had afgelegd. Wij - en met ons de hele Breendonkse parochiegemeenschap - stellen grote verwachtingen in diaken François. Wij zijn daarbij overtuigd dat hij deze verwachtingen integraal zal inlossen.

Een manifestatie die evenzeer de aandacht vroeg, was het 2de Folklorefestival en een markante tinbeurs die op zondag 14 september in het nieuwe parochiecentrum doorging. Niettegenstaande de weermaker als spelbreker optrad, zijn beide manifestaties toch zeer geslaagd. De Schakel wil hierbij de inrichtende Volkskunstgroep Annemarieke van harte feliciteren.

Wij zijn nog niet uitgepraat over belangrijke gebeurtenissen bij ons in de maand september. De voettocht, op zondag 21e dezer ingericht door de lokale jeugdraad ten voordele van het Brontawerk, kende een overweldigend succes. Meer dan 100 wandelaars-voor-de-goede-zaak zorgden samen voor een opbrengst van om en rond de 60.000 fr. Deze manifestatie kan doorgaan als een schoolvoorbeeld van samenwerking. Bronta vraagt en krijgt de medewerking van de jeugdraad. Deze neemt de organisatie volledig op zich. Meerdere jongeren en ook een stel volwassenen zetten letterlijk hun beste beentje voor. En ten slotte schiet een massa Breendonkenaars in hun portemonnee om te "sponsoren". Een organisatie die navolging verdient.

Staf Vivijs.

MAANDELINGS PORTRRET

Wanneer men zelf nog maar pas een kort verblijf in het Klein Kasteeltje achter de rug heeft, vormt dit militair evenement wel een dankbaar aanknopingspunt om het gesprek met een "maandelijkse portret" aan te snijden. Negen kansen op tien schiet je roos, want de meeste mannelijke Belgen zijn toch wel eens langs het Zeekanaal gepasseerd.

En zo begin je met Jan Van Hove over de legertijd, voor hem een breuk mensenleven die vol herinneringen zit. Geen wonder, want wat Jan in kakipak beleefd heeft, kan op zichzelf al tot een verhaal gebundeld worden. Daarbij komt dan dat W.O. II genoeg saus heeft geleverd om z'n plottenmeesters te overgisten; in de volgende paragrafen een paar fragmenten.

Z'n technische aanleg als wagenmaker-carrossier werd door de Armée Belge voor de genietroepen aangewend. "Vernielde wegen bruikbaar maken of bruikbare wegen vernielen, dat is de bijzonderste opdracht van de Genie. Zij is zeker wel het wapen van de grote werken en de werkers. Zij maakt de verbindingen mogelijk door wegen aan te leggen, bruggen op te werpen of mijnenvelden op te ruimen. Dat lezen wij ergens in een info- folder.

Wat het concreet betekent, weet Jan genoeg uit de oorlogservaring te vertellen. Die keer, bijvoorbeeld, dat hun eenheid een pondrug aan het aanleggen waren, tot steun voor de oprukkende Belgen... Jan wordt er nog bleek van wanneer hij denkt aan die twee harde Duitse stemmen: "Halt! Bleibt stehen!". Voor hem waren ze sowat het begin van onaangename stonden onder des vijands oog: Adolf Hitler Koch!

Adolf Hitler Koch, gelegen tussen de Oost- en Noordzee (oriëntatiepunt Hambrug), kan sowat als een open werkkamp betiteld worden. Dat wil zeggen, dat het hier geen concentratiekamp betrof à la Breendonk of Dachau, maar een doodgewoon Duits Dorp - onder legerbezetting - dat gevangene soldaten tewerkstelde.

In beestenwagens kwamen ze daar toe. Per trein. Terwijl ze op het perron opgewacht werden met boerentraktoren en heciplatwagens. En net zoals al de anderen moest Jan het keurdersoog passeren van de bevoorrechte boeren, die hier om arbeidskrachten kwamen zoeken. De burgemeester-herenboer, de eerste schepen, ze stonden allemaal een keuze te maken uit de sterkste kandidaat-Bauern.

Een Bauer, heer, dat was Jan helemaal niet. Hij begreep goed wat het betekende in Duitsland als landbouwer

JAN VAN HOVE

tewerkgesteld te worden : travailleren, werken, zum bitteren Ende ! Bij de selectie zei hij dan ook wijselijk dat hij geen koe van een stier kon onderscheiden, bij wijze van spreken. "Was bist du denn ?", vroeg men. "Stellmacher !" was het antwoord. Met ondertitels : wagenmaker !

Zo belandde hij op een paar kilometer van de Deens-Duitse grens, waar hij als gevangene 7374 meer dan werk genoeg had : de Duitse krachten bundelden zich op het slagveld, terwijl op het thuisfront de gevangenen maar moesten zorgen voor een degelijke vervanging.

Nadat schier alle Vlaamse krijgsgevangenen huiswaarts werden gestuurd - het Belgische leger had zich nogal rap overgegeven -, bleef Jan alleen in het werkkamp. Verplicht.

Een Brusselaar had namelijk de figuur van Jan zodanig bij de Duitsers vuilgemaakt ("Van Hove is een gevaar voor de Duitse soldaten, als hij terug vrij komt ! Van Hove doet dit, Van Hove doet dat..."), dat Jan met lede ogen moest toezien hoe zijn plaats als Vlaming door een franssprekend Brusselaar werd ingenomen op de retourtrein voor België. Hem wachtte daarenboven nog onaangenaam werk als fameux Herman Todt-arbeiter !

Om het Duits verhaal te sluiten : Jan bewaart er droevige herinneringen van. Maar van de andere kant ook menselijke - goede herinneringen. De boer, waarbij hij in dwangarbeid stond - tevens was het de kleinste boer van het dorp - is voor hem enorm goed geweest. "Ik had er alles van tegoed !" zegt Jan, "En hadden de anderen een sigaret of zoiets nodig, dan moest ik het vragen !". Na de oorlog zijn de contacten meer dan eens onderhouden geweest; dochter Magda is zelfs een paar vakantiedagen terplaatse gaan doorbrengen.

Ach ja, wat is de oorlog per slot van rekening. De financieel-ekonomische belangen van de "groten der aarde" dreigen de afgrond in te vallen, en het geweer van de kleine man moet opgepoetst! Zo was het vroeger, zo zal het wellicht blijven.

Z'n Belgische soldatentijd is daarom, zonder die geur van bommen en granaten, des te prettiger om vertellen; ofschoon de geur van het wapenarsenaal schier niet uit Jan's neusgaten is geweest. Maandenlang was hij namelijk genie-magazijnier. Zo had hij toegang tot het meest nuttige alaam, lonten, ontsteekdozen en zo meer. En met die dynamietpotten ging hij vaak op visvangst. Jawel, je kan het best zowat een "avant-garde" noemen van de moderne vistechnieken, want in plaats van uren op de dobber te moeten staren, moest Jan niets anders doen dan - na de ontploffing - één na één de gebombardeerde witvis op te scheppen.

Z'n activiteiten als dynamietmagazijnier oefende Jan echter - zij het in gereduceerde mate - ook thuis uit. En dat heeft hem op een keer de daver op het lijf gejaagd.

Zijn schoonouders (tussen haakjes : Jan is, zoals geweten, al een flink aantal jaartjes getrouwd met Maria Hens) hadden destijds de boerderij van graaf de Buisseret. En als het kon, ging Jan er meermaals 's avonds om melk. Vers van de uier is 't best. Zo was 't vroeger, en zo is 't nu nog. En om verder te gaan : zonder dat Jan het wist zaten de weerstanders

er in geheime vergadering.

Jan hoort met een half oor dat het gezelschap een aanslag op een trein beraamde, terwijl de technische uitleg die iemand gaf hem niet voldeed. De kwestie was; hoe kunnen we de trein doen ontsporen. Terstond gooide Jan al zijn opgedane kennis als genie-soldaat op tafel, en zei dat hij met het kruit dat hij thuis steken had, wel de ganse NMBS uit het spoor kon helpen. En z'n vakkundige uitleg had meteen tot gevolg dat Jan prompt aangepord werd al z'n voorraad af te geven. Hetgeen hij weigerde, met als gevolg dat de misnoegde partizanen hem een spoedige dood voorspelden indien hij ook maar één woor over het opzet zou reppen.

Zo zouden we nog bladzijden kunnen voortgaan, en vertellen over Jan's praktijken als invuller van de verlofpassen, of de avonturen van Van Hove op de opgeëiste motorfietsen...

Zij vormen de vermicelli van Jans's sterk gekruide piottensoep, die best in het lang en breed eens in De Schakel zou mogen opgediend worden, als een apart menu.

In een volgend portretje aromeren we de zaak met "Jan Van Hove en de Vagebonden", en maken we een overstapje naar het leven van broer Frans. Jan en Frans, twee muzikanten-carrossiers, en met hun "wagenmakerij" : een stelletje apart...

Bert.

- - -

1+1=1

Schoolse wijsheid

1 september 1975 zal in de Breendonkse annalen geboekstaafd blijven als een dag van uitzonderlijke betekenis. Die dag stapten immers weer al onze jongens en meisjes gezamenlijk door dezelfde schoolpoort en kregen zij opnieuw gemengd onderwijs. Vroeger, een goede honderdveertig jaar geleden, ten tijde van bovenmeester Corneel Drymans en ondermeester Jan Van Droogenbroeck, deden zij dat ook. Maar zoals best kan begrepen worden, gebeurde dat in heel wat minder gunstige omstandigheden.

1 september 1975 betekent langs de ene kant het defintieve einde van de gemeentelijke jongensschool en langs de andere kant dus de start van het vrije gemengde St. Ignatiusinstituut. Dat bij dit einde en deze geboorte een en ander om het hoekje kwam kijken, ligt sowieso voor de hand. Wat precies, zullen de meeste van onze lezers niet weten. Wij wisten het trouwens evenmin. Daarom zijn wij ter zake onze weethonger gaan stillen bij mensen die zeer nauw betrokken waren bij het tot stand brengen van deze gemeenschappelijke school, nl. de Zusters, de heren Verbruggen Leon en De Buyser Wilmair. Deze laatste in zijn hoedanigheid van beheerraadslid van de meisjesschool. Wat wij van hem vernamen, willen wij hierna ten gunste van onze lezers verkort weergeven.

Reeds in 1973 viel ten onzent het woord "schoolfusie". Het was voor insiders duidelijk dat onze gemeentelijke jongensschool hoe langer hoe meer bedreigd werd. De sterke daling van het geboortecijfer enerzijds en het afvloeien van leerlingen naar andere scholen anderzijds waren hiervan de oorzaak. Men voorzag dat op 1 oktober van dat jaar reeds een leerkracht zou moeten verdwijnen en dat in 1975 de volgende aan de beurt zou komen. Een andere bedreiging bestond erin dat binnen afzienbare tijd de geplande fusies van gemeenten een feit zou zijn en dat Breendonk 't zij door Puurs 't zij door Willebroek zou opgeslokt worden en dat in dit geval geen van beide gemeenten iets zou ondernemen om de jongensschool leefbaar te houden. Er mocht integendeel verwacht worden dat zij niet lang zouden aarzelen om de school gewoon op te doeken en onze jongens per autobus op te halen en ze naar hun gemeenteschool te vervoeren.

Was het leeglopen van de jongensschool in de onmiddellijke toekomst een onbetwist feit, dan was iets dergelijks, zij het op veel langere termijn, ook voor de vrije meisjesschool te voorzien. Ingewijden waren zich hiervan, zoals gezegd, terdege van bewust en wisten dat slechts het

samenstellen van de beide scholen die verschrikkelijke dreiging kon tekeer gaan. Zij wisten ook dat zulks alhier de kwaliteit van het onderwijs zou in de hand werken. De betrokken partijen voelden duidelijk aan dat er geen ander alternatief was dan een samensmelting. Ter verduidelijking : door de betrokken partijen verstaan wij de inrichtende macht van de meisjesschool, deze van de jongensschool, te weten het gemeentebestuur, de leerkrachten van de jongensschool en ook deze van de meisjesschool.

Het moest tot besprekingen komen. Deze kwamen eerder moeilijk van grond omwille van vele tegengestelde belangen. Na korte tijd zouden zij zelfs stranden.

De gesprekken zouden na 1 september 1974 in zekere zin opnieuw op gang komen. Wegens een tekort aan leerlingen in de jongensschool werd mevrouw Segers, leerkracht met de minste dienstjaren, op 1 oktober 1973, opgeofferd. Er waren immers in het eerste leerjaar slechts 8 jongens zodat in de jongensschool het 1° en het 2° jaar zouden moeten samengevoegd worden, wat pedagogisch niet zo'n gelukkige oplossing is en de leerlingenvlucht nog in de hand zou werken.

Na onderling akkoord van de beide inrichtende machten gingen de leerlingen van het eerste studiejaar voor één jaar over naar de meisjesschool. Dus een eerste, zij het een gedeeltelijke en tijdelijke vorm van samengaan, der beide scholen.

Weer startten de betrokken partijen met gemeenschappelijke besprekingen. Want de dreiging had nu reeds een konkrete vorm aangenomen. Maar weer kwamen niet tot een bevredigende oplossing. Een belangrijke struikelsteen was dat bij het samengaan van de twee scholen één schoolhoofd boventallig werd. En wie moest de baan ruimen ?

Maar naarmate 1 september 1975 naderde, moesten de betrokken partijen inzien dat de toestand van langsom meer en meer kritiek werd. In de meisjesschool was nu ook één leerkracht bedreigd indien de jongens, die aldaar het eerste studiejaar hadden gevolgd - zoals overeengekomen was - terug naar de jongensschool zouden gaan. In laatstgenoemde school zag de toekomst er al even somber uit. Weer was het aantal leerlingen dermate teruggelopen, dat nu meester Van de Ven voor Breendonk zou verloren zijn. Een samengaan van de beide scholen kon hier in zekere mate nog redding brengen. Zo zouden immers tot 300 leerlingen in de lagere- en de kleuterschool komen, wat inhield dat het schoolhoofd ontslag van lesgeven zou krijgen. Dit zou een dubbel voordeel met zich brengen. Vooreerst het behouden van een anders verloren leerkracht die de plaats van het schoolhoofd zou innemen en een schoolhoofd dat zich uitsluitend met administratief en bestuurlijk werk zou kunnen bezighouden.

En weer maar onderhandelen. En weer stuiten op allerhande bezwaren. Het was vrij duidelijk dat de grootste school, hier de meisjesschool, de plaats van schoolhoofd zou opeisen. Wat als onvermijdelijk gevolg had dat de heer Verbruggen zijn schoolhoofdonderwijzerschap zou dienen prijs te geven. En het schepencollege, dat wel inzag dat dit samengaan van de scholen van

het allergrootste belang was voor de kinderen, gaf om begrijpbare politieke redenen niet graag zijn school op.

De onderhandelingen met 3 liepen weer vast. Toch gaf de inrichtende macht van de meisjesschool haar pogingen niet op. Een delegatie ging praten met de verzamelde leerkrachten van de jongensschool, behoudens mevrouw Segers. De doelstellingen werden nogmaals uiteengezet, nl. de mogelijkheid om bepaalde leerkrachten op te vangen en een goed onderwijs in Breendonk te behouden. Dus voordelen voor leerlingen en leerkrachten. Er werd het volgende akkoord bereikt : men zou de jongensschool laten leeglopen, omdat alle onderwijskrachten van de jongensschool hun leerlingen zouden aanzetten samen met hen naar de meisjesschool op te stappen. De Heer Verbruggen alleen zou dit overstapje niet meedoen. Door het leeglopen van de jongensschool zou hij zonder leerlingen vallen en op reafektatie gaan, d.w.z. geen les geven, maar zich voor een andere plaats van hoofdonderwijzer beschikbaar houden. Hij zou in ieder geval verder zijn wedde behouden. Geen financieel maar wel een zwaar psychologisch nadeel voor de heer Verbruggen. Dus een te waarden gebaar van zijnentwege.

Hier weze terloops opgemerkt dat bij de onderhandelingen steeds een belangrijke stelregel vooropzat, nl. dat alles vriendschappelijk moest verlopen : een akkoord moest ieders goedkeuring meedragen.

Het hierboven aangehaald akkoord kon echter tot gevolg hebben dat het gemeentebestuur vanwege de overheid een blaam zou krijgen, omdat het zich alsdan onvoldoende zou ingezet hebben voor het in stand houden van zijn school. Daarbij liep het gemeentebestuur kans uit eigen kas de zo-niet-meer-lesgevende heer Verbruggen te betalen. Het is dan ook te begrijpen dat het schepencollege - van het bereikte akkoord in kennis gesteld - hierop met een ja en een neen reageerde.

Men was reeds aan een praktische regeling toe, toen plots het voorontwerp van koninklijk besluit, houdende de eerste maatregelen tot rationalisatie van het basisonderwijs verscheen. Deze rationalisatie kwam praktisch hierop neer, dat niet-leefbare scholen de mogelijkheid tot samensmelting werd geboden. Samensmelting die dan kon gebeuren door fusie of door overname van de ene school door de andere. Bij fusie hielden de beide scholen op te bestaan en zou er een nieuwe opgericht worden met een beheerraad waarin vertegenwoordigers van de beide voormalige inrichtende machten zouden zetelen. Bij de overname van scholen maakt men onderscheid tussen overname met aankoop van gebouwen en meubilair en didaktisch materiaal of overname zonder aankoop.

Zeer belangwekkend in het kwestieus voorontwerp van koninklijk besluit is, dat er veel lagere normen zijn voorzien. Bedoeld wordt dat het aantal leerlingen per onderwijskracht gevoelig verminderd wordt. Konkreet betekende zulks voor Breendonk, dat wanneer er minimum 210 leerlingen voor de lagere school en 90 kleuters op 1 september 1975 zouden komen opdagen, de 7 leerkrachten van de meisjesschool konden blijven en dat zelfs van de jongensschool mevrouw Segers terug in Breendonk zou kunnen lesgeven.

Een ander voordeel was, dat meerdere klassen konden gesplitst worden. Het eerste tot en met het vijfde studiejaar kon zo ontubbeld worden. Daarbij zou het aantal leerlingen per klas kleiner zijn, wat borg staat voor nog degelijker onderwijs.

Dat zag er allemaal rooskleurig uit. Er was echter een maar, te weten dat de heer Verbruggen nu verplichtend mee moest ^{over} stappen en wel als gewoon onderwijzer, evenwel met behoud van zijn wedde. De heer Verbruggen heeft zich bij deze stand van zaken neergelegd, d.w.z. hij heeft vrijwillig die degradatie aanvaard, met het uitsluitend doel zoveel mogelijk leerkrachten te redden en daarbij het onderwijs in Breendonk voor de toekomst veilig te stellen. Wij menen dat de heer Verbruggen om deze grootmoedige daad niet genoegzaam kan geloofd worden.

Nu moesten de betrokken partijen zich nog beraden over de vorm van samengaan : fusie of overname. Na besprekingen die elkaar in snel tempo opvolgden, werd er geopteerd voor overname van de jongensschool door de meisjesschool. Het meubilair en het didaktisch materiaal van de jongensschool, dat in principe niet mag verkocht worden, zou door het gemeentebestuur in bruikleen afgestaan worden tot het versleten zou zijn. Met éénparigheid van stemmen heeft de gemeenteraad zich voor deze formule uitgesproken. Onze gelukwensen hiervoor.

En dan was het wachten op 1 september 1975 en hopen dat genoegzaam leerlingen zich zouden aanmelden. Zeggen wij maar onmiddellijk dat de stoutste verwachtingen overtroffen werden. Niet minder dan 230 leerlingen voor de lagere school en voldoende kleuters werden er opgetekend. Tot het schooljaar 1980-81 is nu elke onderwijskracht in het vrije gemengde St. Ignatius instituut volstrekt veilig. Dit alles is te danken aan een onvolprezen zin voor samenwerken van de betrokken partijen. We noemen ze nogmaals : de beheerraad van de vrije meisjesschool, het schepencollege, het gemeentebestuur en alle onderwijskrachten van de beide scholen.

Een paar problemen blijven er nog. Een eerste betreft de samenwerking tussen de leerkrachten van de twee scholen. De eerste berichten die wij daaromtrent opvingen, zijn echter zeer gunstig. Het tweede probleem betreft het vervoer van de leerlingen. Dat zal vooralsnog door de ouders dienen betaald te worden. Er zijn evenwel projekten om hier een mouw aan te passen, o.m. bepaalde vormen van gemeentelijke subsidiering en de inrichting van een reeks manifestaties, waarvan de opbrengst ten goede zou komen van een fonds ter bestrijding van de bedoelde vervoerkosten.

Wij besluiten dit artikel met een : LANG LEVE DE VRIJE GEMENGDE SINT IGNATIUSSCHOOL.

Staf Vivijs.

Kennismaking met

Als je in ons duurzaam Breendonk aan de mensen zoudt gaan vragen wat volgeren het meest het aangezicht van ons dorp heeft gewijzigd de laatste jaren dan zou ongetwijfeld langs vele kanten worden geantwoord : het grote aantal inwijkelingen.

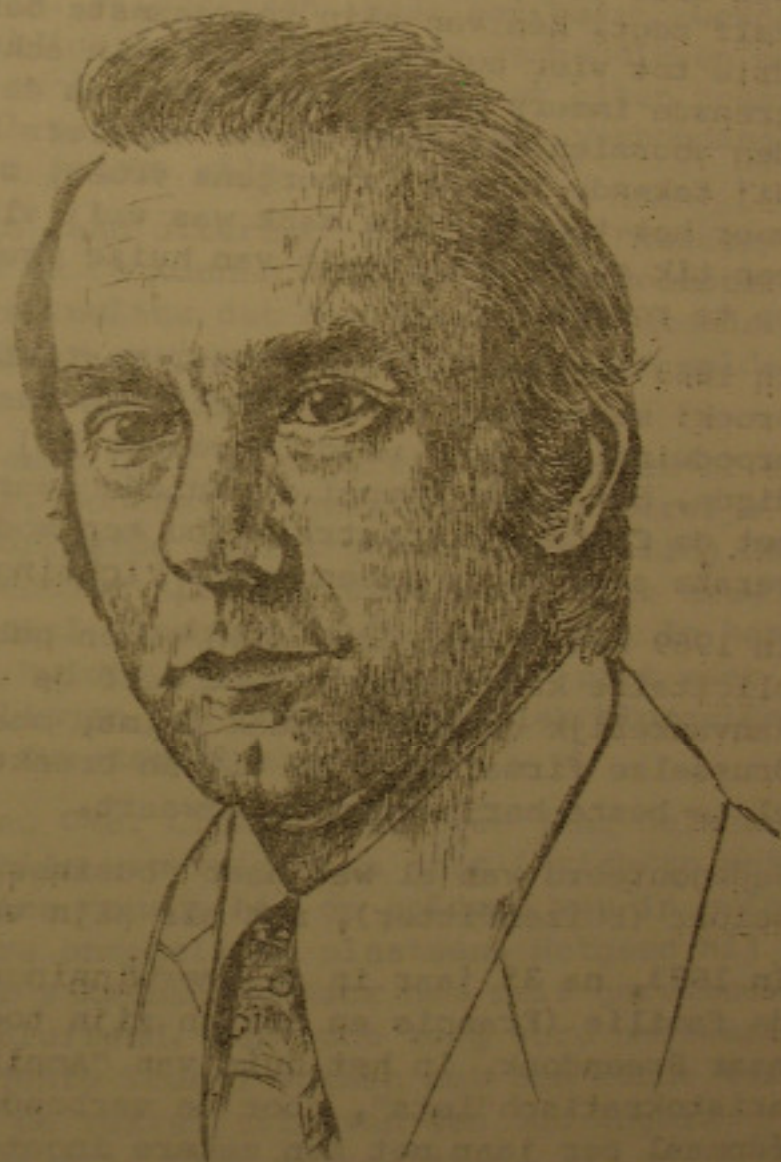
De verklaring hoeft niet ver gezocht : op een boogscheut van het Dorp bloeien de sociale woningen we-
lig in de verschillende bloemen-
lanen.

Sommigen treuren dan ook over het verloren gaan van de bijna "gesloten" gemeenschap van we-
eer. Zodoende wordt er al te wei-
nig contact gezocht, wat dan
weer de integratie van de nieuw-
komers afremt.

De man waarmede wij deze maand kennismaken is zo'n inwijkeling.

Omer Crab heeft echter weinig gemeen met de doorsnee-imigrant (dat lees je straks wel), hij woont zelfs niet in een van de nieuwe huizenrijen; wel in het Dorp, in het huis dat hoorde bij de eens zo roemrijke zaal Scala.

Omer Crab is (of liever was) Wil-
lebroekenaar. In 1938 werd hij er geboren in de Overwinningstraat, de jongste van drie. Vader was metaalbewerker en moeder dreef een bescheiden kruidenierswinkel-
tje. De jonge Crab interesseerde zich vrij vroeg voor al wat iets te maken had met tekenen en

OMER CRAB

schilderen. Voorbeelden had hij genoeg, want verscheidene van zijn ooms waren in hun vrije tijd verwoede kunstschilders. Een van hen, (nonkel Domien) hield zich bezig met het ontwerpen en uitvoeren van beschilderde avondkledij en sommige van zijn modellen haalden zelfs de Parijse modehuizen.

Het was dan ook niet te verwonderen dat Omer, na de middelbare school te Willebroek, zich liet inschrijven in de Antwerpse Akademie. Op vijf jaar doorliep hij zes studiejaren. Louter toeval zegt hij, want door ziekte van een leraar moest diens collega van het hogere jaar inspringen en zodoende werden op één jaar twee studiejaren afgewerkt.

Onder zijn leraars zijn Manstboom (abstrakt) en Gustaaf Debruyne (klassiek) wel de meest bekenden. Directeur was toentertijd de heer Creytens.

Wanneer hij 22 was, zaten Omer's studies er op. Dan volgt een periode van drie jaar, waarin hij zo maar wat "rondgelummeld" heeft, zoals hij zelf zegt. Eén van zijn voornaamste bezigheden was toen tenissen, soms drie tot vier uur per dag. De tuin achter de woning van de familie Crab grensde immers aan de terreinen van de wip, waar ook een paar tennisvelden voorzien waren. "Eenzame" spelers konden steeds beroep doen op Omer. Hij tekende immers 's morgens vroeg, zodat hij de namiddagen vrij hield voor het tenissen. De zaak was vrij vlug gekend in het tennismilieu en een tik op de achterraut van huize Crab volstond om sparringpartner Omer op te roepen.

In 1963 veranderde er wel wat. Marie-Louise Van der Auwera (ook uit Willebroek) werd Mevrouw Crab. Het werd dus tijd om uit te kijken naar een broodwinning. Omer werd ontwerper bij een firma die verpakkingen vervaardigde. Het jonge koppel verhuisde naar de hoek van de Overwinningstraat met de Captain Trippstraat (nu een modern uitziende schoenwinkel). Een eerste stap in de Breendonkse richting?

In 1969 heeft Omer Crab zijn eigen publiciteitsbureau. Hij ontwerpt publicitaire campagnes en doet zelf de uitwerking, tot en met de fotografie. Aanvankelijk draait de zaak prima, maar in 1971 - na een fusie met een Brusselse firma keert de tij en breekt een periode aan, waaraan Crab geen al te beste herinneringen bewaart.

Gedegouteerd van al wat naar "business" ruikt, wordt Omer Crab metaalarbeider (buisenfitter), net als zijn vader.

In 1973, na 35 jaar in de Overwinningstraat te hebben gewoond, verhuist de familie (Francis en Stefan zijn toen respectievelijk 10 en 8 jaar) naar Breendonk, in het huis van "Amelie"; voor ons een woning met een aristokratisch"iets", door de verbondenheid met de Scala, die we als kind éénmaal per jaar met een zekere ingetogenheid betraden, om te worden opgenomen in de betoverende toneelwereld van "Herleving" van toen.

Omer Crab voelt zich opperbest te Breendonk; de kalme en de rust die hij hier gevonden heeft doen hem beweren "dat hij hier met geen stokken zal buiten te krijgen zijn".

En toch laat Willebroek hem niet los (of is het omgekeerd), al liggen de bindingen bijna uitsluitend op het sportieve vlak, in de geest van een jarenlange traditie. Wij verklaren ons nader. De familie Crab is van

oudsher verbonden geweest met het Willebroekse basket. Door de jaren heen was er steeds een Crab te vinden in het bestuur of onder de spelers van de eerste ploeg. Er was ooit een Crab voorzitter, en de duurste speler die Kangoeroes (nu Duvel) ooit verkocht, was de zoon van Omer's broer. Omer zelf is nu nog voorzitter van de veteranen van Duvel. En vermits Francis en Stefan evolueren in de jeugd ploegen, lijkt de traditie vooralsnog niet in gevaar. De jongste twee Crabs hebben trouwens aan de oude Scala een overdekt-privé oefenterrein.

De meesten onder u zullen de naam Crab te Breendonk waarschijnlijk voor het eerst ontmoet hebben tijdens een van de Kultuurkring-tentoonstellingen in 1974.

Als kunstschilder heeft Omer Crab steeds vrij onregelmatig gewerkt. Na de academie volgden perioden van werk en inactiviteit zich op met wisselende tussenpozen. Pas vanaf 1972 is hij eigenlijk terug beginnen schilderen; een - wat hij zelf noemt - filosofisch realisme. Realisme dat bijna fotografisch het onderwerp wil weergeven. Filosofisch omdat een beschouwende eigen visie wordt gegeven op de huidige toestanden, onze verhoudingen met de natuur en de toekomst. Een fotografische weergave van het eigen geestesbeeld van een schilder dat iets wil mededelen over bestaande verhoudingen. Zodoende kan er van surrealisme geen sprake zijn.

Door de beperkte produktie beschikt Crab uiteraard over weinig "verkoopbaar" materiaal, een hoofdvereiste om te kunnen meedoen aan tentoonstellingen. Anderzijds is het wel een stimulans dat de laatste tijd steeds meer mensen het werk van Crab tastbaar gaan waarderen, t.t.z. hun geldbeugel aanspreken voor de aankoop van Omer's doeken.

In Omer's achterhoofd sluimert de wens ooit te onderwijzen aan een of andere instelling voor kunstonderwijs. Doordat volgens hem het onderwijs aan onze academies op een totaal verkeerde manier gebeurt - stelling die hij telkens met klem verdedigt tegenover alle direktors van deze academies - valt zijn kandidatuur meestal vroegtijdig in het water. In het kort komt het erop neer dat in het huidig systeem de "stiel" niet meer wordt aangeleerd, men laat de leerlingen een beetje artistiek klungelen: "er worden artiesten gevormd, geen kunstschilders".

Door kontakten links en rechts kreeg Omer Crab, zowat twee jaar geleden, de smaak voor "antiek" en besloot zijn woonruimte te gaan inrichten met cafémeubels van rond 1900. Sindsdien neusde hij op zolders van in ruïne vervallende brouwerijen en op andere onmogelijke plaatsen. Hetgeen hij opviste werd met grote zorg en veel vakmanschap door hem zelf gerestaureerd. Het resultaat is gewoon verbluffend. Een oude toog werd omgewerkt tot een lage kast en zes stoelen (genre Touet) vormen met een ronde tafel een enig ensemble. Momenteel loopt de restauratie van een oud Engels pubstoeltje. Het spreekt vanzelf dat alle tips welkom zijn.

Omer Crab heeft het kennelijk naar zijn zin te Breendonk. Als geboren dorpeling ben je er steevast van overtuigd dat er niets boven je eigen landelijk, rustig plekje gaat, maar als "buitenstaander" het met klem beamen, wordt het wel even te nauw in de boord van je hemd. Maar wie zou het ons kwalijk nemen?

Met veel belangstelling lezen wij volgend relaas over de deelname van de Breendonkse jeugdraad (GEJE) aan de marathoncross te Wilrijk.

BREENDONKSE JEUGD LOOPT ZICH IN WILRIJK IN DE KIJKER :

Schitterende tweede plaats in aflosmaraton.

Begin augustus had te Wilrijk een aflosmaraton plaats waaraan ook een ploeg van de Breendonkse jeugdraad zou deelnemen. Het team moest bestaan uit 4 meisjes en 11 jongens. Weken op voorhand werd onder de kundige leiding van Luk Van Asch getraind aan de hand van "schema's" en tijden. Het was moeilijk want geregeld verschenen andere gezichten op de oefeningen en de atleten die dagelijks present waren zagen er niet veel brood in. Tot de 8 augustus kwam en Wilrijk vol belangstelling uitkeek naar de maraton.

Uiteindelijk kwam alles voor mekaar. Er werden vier meisjes bereid gevonden om een afstand van elk 1.280 meter te lopen. Dank zij Goossens Denise, Goossens Lut, Goossens Olga en Bogaerts Lieve kon worden gestart. De tegenstanders komen uit Wilrijk, Boom, Dordrecht en Rotterdam (2).

De meisjes komen het eerst aan de beurt. Denise Goossens start voor Breendonk en weet haar beurt met 26" voorsprong rond te maken. Met een tijd van 4*58" leidt Breendonk na de eerste aflossing. De tweede loopster, Lieve Bogaerts, heeft 6*35" nodig en komt als vierde door met een achterstand van 2'. Daarbij komt nog dat de aflossing buiten de toegemeten zone gebeurt zodat er nog eens twee minuten straf tijd bijkomen. Olga Goossens bijflink op de tanden en brengt Breendonk terug een beetje dicht. Onze meisjes schuiven op naar de derde plaats, achter Wilrijk en Boom. De achterstand blijft twee minuten. De tijd van Olga : 6'25". Lut Goossens weet deze plaats te behouden en frutselt kostbare sekonden van deze achterstand af. Zij loopt een goede tijd met 5*38".

Dan komt de mannelijke spierkracht aan de beurt. Al dadelijk blijkt dat Dirk De Borger uit het goede hout is gesneden. Met zijn 11'23" over 3.200 brengt hij Breendonk in tweede stelling. Doorzetter Frans Borghijs - die de beste tijd liep met 11"24" - loopt zijn tegenstander gewoon op een hopeloze achterstand. Breendonk leidt terug en Wilrijk kijkt sip. Kris Michiels (11'41"), Jo Maes (12'19"), Danny De Borger (11*57") en Pierre Dewachter (12'28) lopen voor wat ze waard zijn. Zij brengen ons opnieuw dicht bij de eerste plaats. De hoop op een goed resultaat wordt meer en meer werkelijkheid. De drang naar de zege groeit. Patrick Verlinden vertrekt op zijn beurt met 26" achterstand op leider Wilrijk, maar bijt zo flink van zich af dat hij al spoedig Wilrijk in de nek blaast en hem voorbijloopt. Dank zij zijn flinke 11'34" wordt Breendonk leider met 1'29". Blijkbaar heeft Wilrijk zich aan deze gang van zaken verwacht. Tegenover Fons Van Asch (12'53") wordt een uiterst sterk tegenstander gezet, zodat Fons 3' aan zijn been krijgt en Breendonk terug naar de tweede stelling verhuist. Leon Andriëx weert zich als een duivel in een wijwatervat en puurt de eerste ronde van 540 meter er zo sterk van onder, dat men meende dat Miel Puttemans himself was meegekomen. Met een tijd over die afstand van 2'15" was hij de sterkste van het Breendonkse zootje. Achteraf werd

hiervoor geboet, want het tweede gedeelte zat hij door zijn beste krachten. Hij liep 12'25", net genoeg om de achterstand met enkele sekonden te... vergroten. Patrick Van Moer (11'47" en Jan Van Asch (11'39") weren zich tot het uiterste. De achterstand verkleint. Breendonk nadert opnieuw met rasse schreden op leider Wilrijk. Maar de aankomst is in het zicht en Breendonk blijft tweede met een achterstand van ongeveer 3 minuten op de glansrijke overwinnaar Wilrijk. Boom wordt derde maar heeft dan toch al meer dan 9 minuten in het zicht gekregen op Breendonk. De aangekondigde Nederlandse ploegen - men had gezegd dat ze uiterst sterk waren - konden de laatste plaatsen onder elkaar delen.

Voor Breendonk een flinke meevaller dus. Uitstekende tijden lopen zonder al te veel doorgevoerde training stemt tot nadenken. Moet men nu eens de stier bij de horens vatten en volgend jaar wat vroeger en steeds met een zelfde kern van atleten oefenen, dan zijn we ervan overtuigd dat Breendonk niet te kloppen is. Trouwens, waarom het hier ook eens niet proberen met een dergelijke aflosmaraton. Tot heil van onze jeugd en van elke- en het zijn er toch zoveel - sportminnende Breendonkenaar.

Lut Voossens.

- - -

Voetbal

Het voetbalseizoen is inmiddels goed en wel gestart en dus is ook OBB opnieuw aan de slag.

Op het ogenblik dat deze regels geschreven werden had OBB I haar eerste competitiewedstrijd achter de rug. Het werd een beschamende 0-4 nederlaag tegen Hingene. Volgens trainer Simon Pintens kan de wedstrijd geresumeerd worden in een paar zinnen: "Verdiende overwinning van Hingene tegen een slecht spelend Breendonk". Hopelijk moet dergelijke commentaar binnen de kortst mogelijke tijd herzien worden.

Op diezelfde zondag speelden ook de fnkelnieuwe OBB-miniemen hun eerste wedstrijd. Hun trainer Jan Janseghers vertelde met fierheid over het behaalde gelijkspel (1-1) van zijn poulains.

In dit geval zijn de laatste de besten, want de "reserven" van Oranje speelden tot nogtoe 2 wedstrijden en puurden daaruit 4 punten, het maximum. Wel hoeft gezegd dat zij telkens steun kregen van een paar pionnen uit de eerste ploeg, maar het komt ons toch voor dat de "tweede ploeg" met een groter hart voetbalt dan het eerste elftal. Bij het verschijnen van een volgende Schakel zullen we allicht al een heel stuk meer weten over de mogelijkheden van voetballend Breendonk, dit seizoen.

DAG Klapper

AUGUSTUS 1975.

Zaterdag 16.

Wat zou er te vertellen vallen, tenzij dat 's avonds in het Centrumcafé vijf verdachte individu's binnenvallen, gewapend met hamer, tang, ijzerdraad en ladder. Ze pakken ne stevige pot en verdwijnen dan als dieven in de nacht. Juist geraden, zij gaan de kentekens voor de negende Centrumrally omhoog hangen langs Vlaanderens kronkelwegen.

Zondag 17.

Het is dan zover : de tiende centrumrally zal de goede lessen halen uit de negende organisatie die vandaag van start gaat. 102 deelnemers is nu niet het summum, maar dat hoeft ook niet. Het belangrijkste is wel dat de rally goed was, de prijzen mooi en de koude schotels meer dan smakelijk. Een verslag kon u reeds lezen in een vorige Schakeleditie.

Maandag 18.

In het Dorp stopt er een autoBus waaruit enkele Breendonkse meisjes stappen, afkomstig uit het vakantieoord Bouillon. Toevallig waren wij aanwezig om de gelukkige gezichten te zien na een boeiende en welverdiende vakantie. En dat ze daar heel wat konden beleven mochten wij zelf met onze eigen ogen meemaken toen wij deze zomer ook in de stad van Godfried waren en verschillende groepen ontmoetten op onze prachtige wandelingen in de bossen uit de omgeving.

Dinsdag 19.

Meer en meer doen geruchten de ronde dat de jongens- en meisjesschool zouden samengaan. Informatie die we wilden inwinnen bij goed ingelichte bronnen, kregen wij vooralsnog niet, omdat "het nog te voorbaris is", luidde het antwoord.

Vrijdag 21.

Dat de 9° Centrumrally heel wat in de belangstelling heeft gestaan bewees

het verschijnen van commentaar en uitslagen in de verschillende streekbladen en zelfs in een paar dagbladen. Tevens vernamen wij dat er in de maand oktober te Breendonk, en dan wel in het Centrum een vergadering zal plaats hebben voor de besturen van de bekendste rallyclubs uit het Vlaamse land. Het zit er zelfs in dat onze gemeente hiervan in de toekomst wel eens het middelpunt zou worden.

Zondag 24.

En het is een pracht te kunnen zien dat onze gemeentelijke bibliotheek maar volk aantrekt. Ondanks de mooie zomer en ondanks de vakantieperiode, blijven de lezers afkomen. Dit jaar wordt alvast een rekordjaar aan uitleningen !

Maandag 25.

In de jongensschool wordt reeds druk gewerkt om de sportterreinen voor volgende zondag klaar te krijgen. Lijnen worden getrokken, putten gegraven om de palen in te steken en er wordt getekend, gewezen en gekeurd waar alles zijn plaats zal krijgen. Zondag e.k. heeft een groots volleybal-tornooi plaats.

Odile Verbruggen uit de Beenhouwerstraat komt er vandaag niet zo goed vanaf. Met een gebroken arm wordt ze naar het Willebroekse hospitaal gevoerd. Schakel wenst haar een spoedig herstel toe.

Dinsdag 26.

Training van de volleybal met enkele nieuwe gezichten. Ze zijn hartelijk welkom en kunnen steeds op maandagavond om 19,45 uur terecht aan het Centrum van waaruit wordt vertrokken naar een zaal in Kalfort om de wintertraining door te zetten.

Woensdag 27.

Weeral een tweetal geboortes worden ons gemeld. In het gezin van Raes Eddy en Lamberts Jacqueline, Hoogheide 59 wordt een meisje geboren en Cathy genoemd. Nog een Cathy wordt geboren in het gezin van Fernand Aerts en Jeaninne Lalemand, Breendonkstraat, 125. Aan beide echtparen een hartelijk proficiat.

Donderdag 28.

Van een hele lange hete zomer gesproken. Vandaag wordt het nogmaals zó warm en gaat de temperatuur nog een eind boven de 30 graden. Maar nu zijn wij het al zo gewoon dat wij het nog amper voelen.

Vrijdag 29.

In het Centrum vergadert de Kultuurkring en bespreekt hun aanstaande tentoonstelling met oktoberkermis. Ook op het gemeentehuis worden door GEJE bepaalde plannen gesmeed voor manifestaties die tijdens de kermisdagen zouden kunnen plaats hebben. Wat het juist zal zijn, zullen we wel later vernemen.

Nog een geboorte wordt ons gemeld. Ditmaal in het gezin van Georges Van Hemelrijck en Phariseau José, in de Begonialaan nr 5, waar een zoon wordt gekerstend met de naam Gunther. Ook aan dit gezin van harte onze gelukwensen.

Zaterdag 30.

Aan het gedenkteken van de slachtoffers van beide wereldoorlogen wordt door een groep Brusselse oudstrijders een bloemenkrans neergelegd. Voordien waren deze helden uit de voorbije oorlogen op het gemeentehuis ontvangen.

Het Centrum schijnt vandaag in volle zwier te zijn. Na de opening en buiten de Centrumrally, de eerste maal dat er een feest plaats heeft zodat wij mogen zeggen dat er eindelijk gestart is met deze formule.

Zaterdag 31.

De laatste vakantiedag kondigt zich zomers aan. Morgen begint de school. En nu weten we het. De jongens en meisjes en al het personeel hebben een onderkomen gevonden in de meisjesschool. We wensen deze koödukatie veel wind in de zeilen. Meer hierover in een afzonderlijk artikel.

De jongensschool is de stille getuige van de nederlaag van de Belgische ploeg in Yvoir. De vele wielierliefhebbers die naar de school waren afgezakt om het volleybaltornooi te volgen, waren met verstomming geslagen bij het zien hoe het blauwe eskadron de Nederlandse kaas te ver voor zich uit liet vallen. Met bang hart werd dan ook uitgekeken naar de volleybalfinale waar de Breendonkse Duvels het moesten opnemen tegen het gevreesde Blaasveld. Eind goed, alles goed : Breendonk won voor het eerst zijn eigen tornooi en de zo stille wieleroentoesiasten konden opnieuw juichen. Hierover meer op de sportbladzijden.

De Chiromeisjes profiteerden ook nog van deze laatste vakantiedag om op reis te gaan naar het Provinciaal Domein van Huizingen. En uit ondervinding mogen wij wel zeggen dat daar heel wat te beleven valt.

SEPTEMBER 1975.

Maandag 1.

De school opent haar deuren, wagenwijd, want nu moeten er heel wat meer kinderen binnen. Het samengaan van jongens- en meisjes heeft genoopt tot verhuizen, nieuwe aankopen en overbrengen van materiaal van de jongens naar de meisjesschool. Voor vele meisjes wordt het een eerste kennismaking met een onderwijzer, die we voortaan geen meester, maar wel meneer noemen.

Dinsdag 2.

Zopas vernemen we dat Rik Kerremans en Van Zaelen een flinke tuimelperte hebben gezet. Voor Rik Kerremans koopt het af met een gebroken neus en veel schrammen. Van Zaelen was enkel knock down en kon dus rustig naar huis.

Woensdag 3.

En we vervolgen met onze reeks geboorten. In de Populierenlaan nr 21 wordt een meisje geboren en Kim genoemd terwijl in de Breendonkstraat nr 127 Barry Kerremans wordt geboren. Ook aan deze gezinnen proficiat.

Donderdag 4.

Wie de jongste tijd voorbij de Brouwerij Moortgat is gewandeld heeft al gemerkt dat er heel wat veranderd is. De bouw aan de Dorpstraat is zo goed als klaar en kan over enkele weken in gebruik worden genomen. Maar achteraan is er nu een grote bouwwerf ontstaan en wordt heel wat gewijzigd. We hopen daar later uitgebreid op terug te komen.

De veteranen brengen weerom met man en macht het Rijwegplein in orde. Die mannen verdienen zeker een pluim voor het werk dat zij telkens presteren. Dank zij hun inspanningen kunnen 't Schuur, KWB en anderen wekelijks het voetbalveld opzoeken.

Het pleintje voor de autobussen Klein-Brabant (Van Camp) schijnt een ideaal depot te zijn voor gestolen vervoermiddelen : na het verblijf van een donkerrode Renault stond er nu een motorfiets zonder plaat. Te zien aan de stickers, kwam het vehikel uit het Brusselse.

Vrijdag 5.

Ondertussen zijn aan verschillende vensters kleurrijke aanplakbrieven verschenen die ons het tweede folklore festival aankondigen. Deze affiches zijn het tekenwerk van ons aller José De Bondt en werden gekleurd door haar beschermelingen van de muziekschool.

Zaterdag 6

Nog een drietal geboorten deze maand. Dit zijn : Moerenhout Katrine, Dorp 98, Van Wemmel Wim, Veurt 92 en Clymans Bart, Peeterstraat 14. Aan al deze gezinnen onze hartelijke gelukwensen.

Zondag 7.

's Morgens vroeg staat aan de brouwerij Moortgat een mooie autobus. Daar we nogal nieuwsgierig van aard zijn, willen we er het fijne van weten. Het is de jaarlijkse trip naar Maredsous van het zangkoor "In Dulci Jubilo".

En aan het Centrum staan er een paar wagens, met achteraan een nieuwe sticker : KWB-Breendonk-Volleybal. Inderdaad de Duvels trekken naar Kasterlee om het tornooi van Willebroek mee te maken. Het wordt een walkover vermits een vijfde plaats de hunne wordt. Meer zat er niet in : amper zes spelers, waarvan er zich dan nog eentje een spier verrekte.

Maandag 8.

Als een bom slaat het in. François Slachmuylders overlijdt vandaag te Brussel op zijn werkmidden. Aan de diepbepreefde familie betuigt Schakel haar medegevoelens.

Dinsdag 9.

Els Verheyden steekt haar vingers eventjes te ver en ze zit tussen een fietsketting. Dit gebeurde in - neen nu mogen wij niet meer meisjesschool schrijven maar - school. Tamelijk ernstig gewond aan haar vinger werd ze ter verzorging naar de kliniek gevoerd. We wensen Els vlug een herstelde vinger toe.

Donderdag 11.

Geen nieuws is goed nieuws zegt het spreekwoord. Er komt werkelijk niet veel binnen. Misschien denkt een van onze reporters meer aan zijn verlof dan aan het Breendonkse gebeuren.

Zaterdag 13.

Swa De Jongh wordt vandaag door Kardinaal Suenens tot diaken gewijd. Een grootse plechtigheid in de kerk die met aandacht en ingetogenheid door een grote menigte wordt gevolgd. De kerk beleefde vandaag te Breendonk zeker een van haar grote dagen. Langs deze weg wenst De Schakel aan Swa De Jongh een vruchtbare loopbaan toe.

Zondag 14.

Vandaag heel wat nieuws. Eerst melden we de elektriciteitsspanne die vandaag oorzaak was dat vele Breendonkenaars heel wat later dan ze dachten uit hun bed kwamen. Dat is natuurlijk het gevaar van elektrische klokken.

Het tweede folklorefestival kende heel wat sukses. Spijtig genoeg was de weermaker een beetje stout zodat van buiten dansen weinig in huis kwam. Meer hierover in Verenigingsleven.

Ook de tinbeurs kende heel wat bijval. Een interessant materiaal dat prachtig verwerkt was, zodat de kopers er op afkwamen.

De jaarlijkse bedevaart naar het Fort van Breendonk had vandaag ook plaats. Zoals naar gewoonte, een H. Mis om 10 uur, een receptie op het gemeentehuis en 's namiddags de bedevaart op het fort zelf. Zelfs Amada wou komen meedoen - wij weten niet juist op welke manier - maar deze mensen werden op veilige afstand gehouden.

Maandag 15.

Vandaag start de K.A.V. in het Centrum met een nieuwe lessenreeks. Ditmaal gaat het vooral over het naaien van allerlei klederen. Heel wat vrouwen waren aanwezig zodat dezen zeker wel overtuigd waren dat ze nog heel wat konden leren in dit vak.

Woensdag 18.

Bij het ter perse gaan willen wij toch eventjes buiten onze kalender

gaan. Omstreeks 18 uur ontstond er brand in de woning van Verdikt in de Peeterstraat op het grondgebied van Tisselt. Onze reporter was tamelijk breiding had genomen. De Willebroekse brandweer, die daar reeds aanwezig was - deze mannetjes zijn er overal rap bij - deed haar uiterste best maar kon toch niet vermijden dat er heel wat schade aan de woning werd aangericht, terwijl de stallingen volledig uitbrandden. Bij deze gelegenheid kunnen wij misschien wel eventjes vermelden dat wij verrast waren over welke materialen deze brandlui zoal beschikken. Zijn zijn werkelijk fantastisch uitgerust.

Maandag 22.

Deze morgen diepten wij een kleurrijke ansichtkaart op uit onze brievenbus. Ze kwam uit het verre Sicilië. De "schrijver" is ons aller Staf De-wachter, dat hadden jullie al wel geraden. Wat hij schreef :
 "Veel te warm om te werken ! Een presidentschap (van de Maffia) zit er niet in. Dus ben ik verplicht terug te komen...". Met een zucht van verlichting hebben wij dit laatste zinnetje gelezen.

- - -

